bane teiste mets-issandade koggodust; sest ühtainust ei leitud ulga seast, kelle wasto ta ei olnud eksinud; kõigile olli ta kurja teinud ja iggalmehhel tem̃a peale kaebamisi. Se ainoke kedda tännini putumata jätnud, olli ta lellepoeg määr. — Kui kuñingas täis surust ja wägge aujärje peal puhkas, astus essiteks hunt kõige sugguwössa ning sõbradega seltsis teiste ulgast wälja, kum̃ardas allandlikkult, allustas kaebamise ja räkis: „Armoline kuñingas ja issand! wõtke miño palwid kuulda! sest rikkas ollete teie, suur, wäggew ning auwäärt ja näitate iggamehhele õigust ning armo: wõtke siis ka miño peale allastada ja suurt üllekohhut nuhhelda, mis Reinowadder, kurri rebbane, mulle on teinud. Tem̃a kurjad-teud kissendawad taewa pole! Paljogi ollen tännini waikselt kannatanud; agga et ta wõrrokael mo naisele sõimo sadab ja pealegi rõwlikko pakkitust kippub teggema, sedda ei jõua ma pikkemalt kannatada egga teie ees warjada. Nisam̃oti on ta miño lastele kibbedat lodud wet silmi purtsanud ja kolm wäetikest üsna pim̃edaks teinud. Se suur önnetus röhhub mul süddame russuks ja lühhendab miño ellopäiwi. Näddala päwad räkides ei jõuaks ma Reinowadderi kurjad teud üllestunnistada, mis nurjatomale andeks annaksin, kui naise ja lapsed mul rahhul olleks jätnud. Mõistke siis, aus kuñingas! õigust möda kurjateggijale nuhtlust, ehk muido tassun ma isse naise sõimamise Reinowadderile kätte.“ — Kui hunt nukral meelel jutto sai löppetand, tulli üks

weike koer, Pits nim̃i, ja juttustas Saksakeele kuñingale, mis sures kehwusses ta tännini ellanud ja waesel wisil pääd toitnud, ja kudda tal ükskord talwel suremad wañawarra nälja kustutuseks ei olnud jänud kui üks worsti otsake, mis põesa alla mahhamattis ja Reinowadder taggajärrel ärra warrastas; sellepärrast pallus Pits kuñinga armo poolt wargale nuhtlust. Pitsikese su waus waewalt kinni, seal kargas wañа issane-kas Hints aewastes ning turtsudes kuñinga ette ja ütles: „Ei ükski wõi üllekohtuse Reinowadderi peale eñam kaebtust tösta, kui teie isse, körge kuñingas ja riigi-wallitseja! sest keddagi ei olle siin uhkes issandade koggokonnas leida, olgo wañа ehk noor, suur ehk weike, kes kawwalat rebbast eñam ei peaks kartma kui teid, ehk teil kül awwalik wolli ning meelewald käes on. Lialte Pitsikese kaebamine on üks tühhi assi ja ei mitte jutto wäärt; sest essiteks on rägitud juhtumisest jubba kuus aastad teed, ja teiseks olli nim̃etud worsti-otsoke õiguse polest miño om̃a. Tulleb mul siin tõttelikkult tunnistada, kudda ükskord teed käies öhto ilja Ojjaweskile juhtusin; möldri naine tukkus wokki tagga, maugo-wagen seisis laual; miña käppasin worstikese ja pillasin iiri järrel üppates suust mahha, mis koer aiso möda pea üllesleidis ja endale pärris.“

„Hints! pea lõuad kinni!“ kissendas Panter, üks suur kassi-suggo ellajas: „sõñad on siin ilma aego ja üsna tuulde rägitud, mis teie tühja kaebate?

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1102